

Ministr vnitra
Jan Kubice

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0030r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne: 27. 12. 2013

podpis: Jan Kubice

Rozhodnutí

Praha

Č. j.: MV - 66656 - 4/VS - 2013

Ministr vnitra, příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl o včasném rozkladu, který podal
- Ukrajina, státní občan
Ukrajiny, trvale (dále jen „žadatel“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 23. 4. 2013, č.j.: VS-3341/53/2-2012, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. a), s využitím ustanovení § 90 odst. 1 písm. b), správního řádu se rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 4. 2013, č.j.: VS-3341/53/2-2012 zrušuje a věc se vrací Ministerstvu vnitra k novému projednání.

Odůvodnění:

I.

Žadatel požádal prostřednictvím Krajského úřadu kraje Vysočina o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 19. 12. 2012. Žadatel se zdržuje na území České republiky od roku 1998. Trvalý pobyt mu byl povolen ode dne 20. 2. 2006 po pěti letech pobytu na území České republiky – rezident. Žadatel je ženatý. Z manželství se narodili v roce a synové. Manželka i obě nezl. děti nabyly 12. 3. 2013 udělením státního občanství České republiky. Z předložených dokladů k žádosti je zřejmé, že pracovní integrace žadatele do české společnosti je na dobré úrovni.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žadatel splňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství, neboť má ke dni podání žádosti povolen trvalý pobyt na území České republiky více než pět let a převážně se zde zdržuje. Výpisem z Rejstříku trestů doložil, že nebyl v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, prokázal znalost českého

Vypraveno dne:

1

- 3 - 07 - 2013 (P) May

jazyka a plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

II.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 23. 4. 2013, č.j.: VS-3341/53/2-2012, byla žádost podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství zamítnuta s odůvodněním, že žadateli nemusí být státní občanství České republiky uděleno ani při splnění všech podmínek stanovených zákonem. V odůvodnění zamítavého rozhodnutí je uvedeno, že splnění zákonem stanovených podmínek je pouze základním předpokladem pro kladné vyřízení žádosti, po kterém následuje fáze správního uvážení, kdy je třeba každou žádost individuálně, řádně a spolehlivě z více hledisek posoudit při respektování smyslu a účelu zákona a mezí, které stanoví. Zamítavé rozhodnutí je tak opřeno o konstatování, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok.

III.

Proti tomuto rozhodnutí podal žadatel včasný rozklad (rozhodnutí převzal dne 25. 4. 2013 a rozklad byl doručen Ministerstvu vnitra dne 9. 5. 2013). V rozkladu žadatel uvedl, že dle jeho názoru je předmětné rozhodnutí nesprávné a v rozporu s právními předpisy, neboť není řádně odůvodněné a na základě této skutečnosti také nepřezkoumatelné.

Žadatel rovněž nesouhlasí s názorem Ministerstva vnitra, podle něhož podmínky pro udělení státního občanství České republiky uvedené v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství jsou vypočteny demonstrativně. Dle žadatele se naopak jedná o výčet taxativní, což dokládá rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006, sp. zn.: 2 As 31/2005 - 78.

Dále žadatel upozorňuje na skutečnost, že jeho manželka a děti jsou státními občany České republiky. Neudělení státního občanství žadateli je pak v této souvislosti v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z Evropské úmluvy o státním občanství č. 76/2004 Sb. m. s., podle nichž se má usnadnit rodinám získání jednotného státního občanství.

Na závěr žadatel uvedl, že skutečnost, že není státním občanem České republiky, činí problémy nejen jemu, ale i jeho manželce a dětem. Žádá proto, aby ministr vnitra opět celou záležitost zvážil a napadené rozhodnutí změnil, nebo alespoň jej zrušil a vrátil Ministerstvu vnitra k novému rozhodnutí.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy a shledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které vedlo na návrh rozkladové komise ke zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 4. 2013, č.j.: VS-3341/53/2-2012 a vrácení k novému projednání.

Z předloženého spisu je zřejmé, že žadatel splňuje výše citované podmínky pro udělení státního občanství, uvedené v zákoně o státním občanství v § 7 odst. 1, písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství. Nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství (předložení dokladu o propuštění ze stávajícího státního svazku), nelze žadateli přičítat k tíži, neboť je v závěru rozhodnutí přímo upozorněn, aby si neobstarával doklad o pozbytí dosavadního státního občanství bez příslibu udělení státního občanství České republiky, neboť v případě získání takového dokladu se stane osobou bez státního občanství.

Ministr vnitra sdílí názor Nejvyššího správního soudu, stanovený v jeho rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č.j.: 3 As 37/2006-76, že není dán právní nárok na udělení státního občanství České republiky, což vyplývá z gramatické dikce ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství. Stávající koncepce právní úpravy státního občanství vychází z principu suverenity státní moci. V tomto směru ministr vnitra odkazuje na právní názor, obsažený v nálezu Ústavního soudu sp. zn.: Pl. ÚS9/94. Podle něho lze státní občanství definovat jako časově trvalý, místně neomezený právní vztah fyzické osoby a státu, který je proti vůli fyzické osoby zpravidla nezrušitelný a na jehož základě vznikají jeho subjektům vzájemná práva a povinnosti. Přitom je výsostným právem státu určovat podmínky, za kterých se nabývá a pozbývá státní občanství, neboť se jedná jednoznačně o institut vnitrostátního práva a ostatní státy jsou vedeny zásadou nevměšovat se do vnitřních záležitostí státu.

Jakkoliv ministr vnitra ve shodě s Nejvyšším správním soudem souhlasí s názorem, že na udělení státního občanství není právní nárok, což vyplývá již z gramatické dikce ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství (státní občanství České republiky lze na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje tyto podmínky...), je třeba na druhé straně vidět, že rozhodování Ministerstva vnitra nesmí být libovolné.

V dané věci ministr vnitra shledal, že Ministerstvo vnitra své rozhodnutí řádně neodůvodnilo, a že je proto toto rozhodnutí nepřezkoumatelné. Rozhodování

o udělení státního občanství je sice nepochybně značně zvláštním typem řízení a Ministerstvo vnitra při něm nehodnotí toliko splnění citovaných zákonných podmínek, nýbrž může zvážit i hlediska další - zejména bezpečnostní. V daném případě a s ohledem na specifika této konkrétní věci (žadatel na území České republiky pobývá již 15 let, manželka a oba nezl. synové získali, byť nedávno, státní občanství České republiky udělením, nebylo z jeho strany shledáno žádné porušení povinností vůči České republice, splnil zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky apod.), je nicméně zřejmé, že pouhé obecné konstatování o tom, že na udělení státního občanství není právní nárok, je nutno považovat za nedostačující a neodpovídající jak ustanovení § 3 správního řádu (rozhodnutí musí vycházet ze stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti), tak § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se Ministerstvo vnitra řídilo při jejich hodnocení a při výkladu zákona o státním občanství. Toto pochybení konstatuje ministr vnitra v tomto konkrétním případě i při vědomí specifičnosti řízení o udělení státního občanství České republiky.

Ministr vnitra v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č.j.: As 55/2007 - 77, podle něhož Nejvyšší správní soud opět zdůrazňuje, že Ministerstvo vnitra nesmí z textu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství dovozovat, že podmínkám zde uvedeným může připojovat podmínky další, v textu zákona neuvedené, jak by vyplývalo z absolutizace významu slovesa „lze“. Takové volné rozšiřování podmínek udělení státního občanství České republiky úvahou Ministerstva vnitra nad rámec zákona by bylo libovůlí.

Jak výše uvedeno, ministr vnitra na základě doporučení rozkladové komise rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 4. 2013, č.j.: VS-33141/53/2-2012 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Důvodem je absence konkrétních důvodů, proč v daném případě nebylo žádosti vyhověno a z toho důvodu je předmětné rozhodnutí Ministerstva vnitra nepřezkoumatelné.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Ministr vnitra:

